

Zwłokowy
Kino-Teatr ZACHETA
Zgierska 26

DZIS I DNI NASTĘPNYCH!

Największe arcydzieło arcydzieł! Rozmach
napiecie, wystawa, okrucieństwa, cud
techniki, film potęga p.t.

Kapitan Blood **ERROLEM FLYNNEM**

W roli głównej z

Kino-Teatr
MIRAZ
11 Listopada 16
Dziś pocz. o 12.

Dziś i dni następnych! Przepiękny film w naturalnych kolorach p.t.

„W Cieniu Samotnej Sosny“
W rol. gł. **SYLVIA SIDNEY.**

Kino-Teatr
METRO
Przejazd 2.

Ostatnie dni!
Król
humoru
ADOLF DYMSZA
W wesołej polskiej komedii p. t.
„Bolek i Lolek“ W rolach pozostałych
A. Fertner i M. Znicz
Passe partout i bilety ulgowe, prócz urzęd. nieważne

ADOLF DYMSZA

W wesołej polskiej komedii p. t.

„Bolek i Lolek“ W rolach pozostałych

A. Fertner i M. Znicz

Passe partout i bilety ulgowe, prócz urzęd. nieważne

Kino-Teatr
ADRIA
Główna 1.

WOJSKO POLSKIE przykładem dla całego narodu.

(Dokończenie ze str. 1-ej).

„Polska, kraj, który nie mógł się rozwinąć normalnie wobec półtorawiecznej niewoli, który przeszedł 7 lat wojny, ma niezmiernie braki i ogromne potrzeby w każdej dziedzinie, by zapewnić harmonijny rozwój państwa i narodu.

Srodki, jakie stoją obecnie do dyspozycji, są niewystarczające. W tych warunkach należy wprowadzić wyraźną hierarchię potrzeb.

Nie potrzebuje dowodzić, że w obecnej koniunkturze międzynarodowej — koniunkturze, która ze względów nawet technicznych trwa i trwać będzie lata — tym czołowym zadaniem, które Polska rozwiązać musi dla zapewnienia bytu państwa — jest utrzymanie właściwego miejsca wśród państw Europy pod względem potencjału wojennego.

WIELKI RUCH INWESTYCYJNO-PRZEMYSŁOWY.

Nasz wysiłek zbrojeniowy z natury rzeczy jest wszechstronny i wyraża się w wielkim ruchu inwestycyjno-przemysłowym. Obok rozwoju ścisłego wojennego przemysłu pocłaga do współpracy szereg gałęzi przemysłowych i uzupełniających, oraz wpływa automatycznie na wzrost konsumpcji na rynku wewnętrznym.

Budżet Min. Spr. Wojsk. od paru lat nie miełby zupełnie nie wystarcza.

Zadanie jakie stoi przed nami, jest bez wątpienia ciężkie, droga do celu jest jednaką przebiega. Jest to przecież droga bliższa i łatwiejsza, niż ta, którą odbyliśmy wszyscy od czasu pierwszych walk i prac, a w szczególności my obaj z szanownym prezydentem tej wysoce komisji od chwili ćwiczeń mierzernego plutonu strzelców — emigrantów przed wojną, na Mont Saleve pod Genewą do tej sali, gdzie obradujemy nad zmożliwościami.

OTWARCIE NOWEJ LINII KOLEJOWEJ Sierpc — Toruń.

SIERPC 24. 1. — 23 bm nastąpiło uroczyste otwarcie nowej linii kolejowej Sierpc — Toruń. Linia, której budowę rozpoczęto w roku 1935, liczy 78,8 km. i wykonana jest całkowicie na koszt skarbu państwa. Linia ta ma duże znaczenie gospodarcze, gdyż przebiega przez obszar ziemi o dużej kulturze rolnej.

Wczorajsze uroczystości rozpoczęły się na stacji kolejowej w Sierpcu. Z Warszawy przybyli specjalnym pociągami ministrowie komunikacji Ulych i wiceminister komunikacji Piasecki, wiceminister skarbu Ferdynand Świątowski oraz szereg wyższych urzędników.

Po poświęceniu nowej linii przez biskupa Okoniewskiego i przemówieniach minister komunikacji Ulych i wiceminister komunikacji Piasecki, wiceminister skarbu Ferdynand Świątowski oraz szereg wyższych urzędników.

Stali nadzór nad kotłami. Echa wypadku przy ul. Pomorskiej

Łódź, dnia 24 stycznia.

W związku z wybuchem kotła jaki miał miejsce w fabryce przy ul. Pomorskiej 40 decydują władz wojewódzkich obostrzona została kontrola nad kotłami zainstalowanymi w fabrykach.

Obstrzeżenia te wprowadzone zostały specjalnie wydany w tej sprawie okólnikiem przez Urząd Wojewódzki.

Stali nadzór nad kotłami sprawować będzie Stowarzyszenie Dozoru Kotłów.

Stali nadzór nad kotłami sprawować będzie Stowarzyszenie Dozoru Kotłów.

Stali nadzór nad kotłami sprawować będzie Stowarzyszenie Dozoru Kotłów.

Stali nadzór nad kotłami sprawować będzie Stowarzyszenie Dozoru Kotłów.

Stali nadzór nad kotłami sprawować będzie Stowarzyszenie Dozoru Kotłów.

Stali nadzór nad kotłami sprawować będzie Stowarzyszenie Dozoru Kotłów.

Stali nadzór nad kotłami sprawować będzie Stowarzyszenie Dozoru Kotłów.

zowaniem dalszych setek milionów na obrotu Polski już niepodległej.

Upewnian panów, że użycie tych środków będzie jak najbardziej celowe i racjonalne.

DYSKUSJA.

W dyskusji pierwszy zabrał głos poseł Walewski, który zwrócił uwagę, że tak się składa, iż budżet M. S. Wojsk. rozpatrywany jest w rocznicę dni powstania 1863 r. W jakże odmiennych warunkach znajduje się dziś żołnierz polski w przeciwstawieniu do tragicznych a przecież wspaniałych chwil 1863 r.

Świadczy to o tym, że w międzyczasie dokonała się w psychice społeczeństwa olbrzymia zmiana.

Mówca w dalszym ciągu swego przemówienia uważa za słuszne twierdzenie, że biżet wojskowy jest niewystarczający, że do pracy przyjmowani są w pierwszym rzędzie rezerwiści, którzy wyszli z wojska. Przewodniczący stwierdził przyjęcie budżetu M. S. Wojsk. i zapowiedział następne posiedzenie komisji na dzień 25 bm. o godzinie 10 rano.

Na porządku dziennym nowela do dekretu o lasach państwowych i ewentualnie o ile czas pozwoli, rozprawa nad budżetem Min. Rolnictwa i Reform Rolnych.

Na porządku dziennym nowela do dekretu o lasach państwowych i ewentualnie o ile czas pozwoli, rozprawa nad budżetem Min. Rolnictwa i Reform Rolnych.

Na porządku dziennym nowela do dekretu o lasach państwowych i ewentualnie o ile czas pozwoli, rozprawa nad budżetem Min. Rolnictwa i Reform Rolnych.

Na porządku dziennym nowela do dekretu o lasach państwowych i ewentualnie o ile czas pozwoli, rozprawa nad budżetem Min. Rolnictwa i Reform Rolnych.

Na porządku dziennym nowela do dekretu o lasach państwowych i ewentualnie o ile czas pozwoli, rozprawa nad budżetem Min. Rolnictwa i Reform Rolnych.

Na porządku dziennym nowela do dekretu o lasach państwowych i ewentualnie o ile czas pozwoli, rozprawa nad budżetem Min. Rolnictwa i Reform Rolnych.

Na porządku dziennym nowela do dekretu o lasach państwowych i ewentualnie o ile czas pozwoli, rozprawa nad budżetem Min. Rolnictwa i Reform Rolnych.

Na porządku dziennym nowela do dekretu o lasach państwowych i ewentualnie o ile czas pozwoli, rozprawa nad budżetem Min. Rolnictwa i Reform Rolnych.

Na porządku dziennym nowela do dekretu o lasach państwowych i ewentualnie o ile czas pozwoli, rozprawa nad budżetem Min. Rolnictwa i Reform Rolnych.

Na porządku dziennym nowela do dekretu o lasach państwowych i ewentualnie o ile czas pozwoli, rozprawa nad budżetem Min. Rolnictwa i Reform Rolnych.

Na porządku dziennym nowela do dekretu o lasach państwowych i ewentualnie o ile czas pozwoli, rozprawa nad budżetem Min. Rolnictwa i Reform Rolnych.

Na porządku dziennym nowela do dekretu o lasach państwowych i ewentualnie o ile czas pozwoli, rozprawa nad budżetem Min. Rolnictwa i Reform Rolnych.

Na porządku dziennym nowela do dekretu o lasach państwowych i ewentualnie o ile czas pozwoli, rozprawa nad budżetem Min. Rolnictwa i Reform Rolnych.

Na porządku dziennym nowela do dekretu o lasach państwowych i ewentualnie o ile czas pozwoli, rozprawa nad budżetem Min. Rolnictwa i Reform Rolnych.

Na porządku dziennym nowela do dekretu o lasach państwowych i ewentualnie o ile czas pozwoli, rozprawa nad budżetem Min. Rolnictwa i Reform Rolnych.

Na porządku dziennym nowela do dekretu o lasach państwowych i ewentualnie o ile czas pozwoli, rozprawa nad budżetem Min. Rolnictwa i Reform Rolnych.

Na porządku dziennym nowela do dekretu o lasach państwowych i ewentualnie o ile czas pozwoli, rozprawa nad budżetem Min. Rolnictwa i Reform Rolnych.

Na porządku dziennym nowela do dekretu o lasach państwowych i ewentualnie o ile czas pozwoli, rozprawa nad budżetem Min. Rolnictwa i Reform Rolnych.

Na porządku dziennym nowela do dekretu o lasach państwowych i ewentualnie o ile czas pozwoli, rozprawa nad budżetem Min. Rolnictwa i Reform Rolnych.

Na porządku dziennym nowela do dekretu o lasach państwowych i ewentualnie o ile czas pozwoli, rozprawa nad budżetem Min. Rolnictwa i Reform Rolnych.

Na porządku dziennym nowela do dekretu o lasach państwowych i ewentualnie o ile czas pozwoli, rozprawa nad budżetem Min. Rolnictwa i Reform Rolnych.

Na porządku dziennym nowela do dekretu o lasach państwowych i ewentualnie o ile czas pozwoli, rozprawa nad budżetem Min. Rolnictwa i Reform Rolnych.

Na porządku dziennym nowela do dekretu o lasach państwowych i ewentualnie o ile czas pozwoli, rozprawa nad budżetem Min. Rolnictwa i Reform Rolnych.

Na porządku dziennym nowela do dekretu o lasach państwowych i ewentualnie o ile czas pozwoli, rozprawa nad budżetem Min. Rolnictwa i Reform Rolnych.

Na porządku dziennym nowela do dekretu o lasach państwowych i ewentualnie o ile czas pozwoli, rozprawa nad budżetem Min. Rolnictwa i Reform Rolnych.

Na porządku dziennym nowela do dekretu o lasach państwowych i ewentualnie o ile czas pozwoli, rozprawa nad budżetem Min. Rolnictwa i Reform Rolnych.

Na porządku dziennym nowela do dekretu o lasach państwowych i ewentualnie o ile czas pozwoli, rozprawa nad budżetem Min. Rolnictwa i Reform Rolnych.

Na porządku dziennym nowela do dekretu o lasach państwowych i ewentualnie o ile czas pozwoli, rozprawa nad budżetem Min. Rolnictwa i Reform Rolnych.

Na porządku dziennym nowela do dekretu o lasach państwowych i ewentualnie o ile czas pozwoli, rozprawa nad budżetem Min. Rolnictwa i Reform Rolnych.

ZDARZENIA I WYPADKI

— W Wiedniu zmarł wczoraj b. minister spr. zagr. dr. Henryk Mataja.

— Wczoraj odbyło się w gabinecie ministra wyznań religijnych i oświecenia publicznego Świętosławskiego uroczyste wręczenie nagrody literackiej za rok 1936 laureatowi Kazimierzowi Wierzyńskiemu.

— W Radziejowie Kujawskim tłum pod burzany przez agitatorów komunistycznych porwał z gabinetu burmistrza Kossowskiego i wywoził go wozem za miasto porzucił go w rowie. Policja aresztowała ośmiu prowdyrow zażść. Ciężko pobitego burmistrza przewieziono do domu.

— W procesie Radka i towarzyszy w Moskwie po odczytaniu aktu oskarżenia, wszyscy podsądni, odpowiadając na pytanie przewodniczącego trybunału, przyznali się do winy.

— Na drugim z kolei posiedzeniu Komisji Rzeczników w sprawie Rzeźni Miejskiej został wybrany superarbitrem znany działacz społeczny naszego miasta, prezes Stow. Techników i dyr. Zakł. Weln. „L. Geyer“ inż. Michaelis. W posiedzeniu Komisji wziął również udział wiceprezydent Pączek.

Pracownicy oddziału elektrotechnicznego „Widz. Manufaktur“ grożą strajkiem.

Łódź, dnia 24 stycznia.

Jeszcze przed 9 miesiącami pracownicy oddziału elektrotechnicznego w zakł. Przem. „Widzewska Manufaktura“ rozpoczęli starania o unormowanie w odpowiedni sposób warunków pracy i płacy. Postulaty wysunięte przez elektromonterów dotyczyły honorowania stawek oraz awansowania uczniów na monterów.

Wobec tego, że postulaty te nie zostały przez firmę uwzględnione przedstawiciele pracowników interweniowali w Inspektoracie Pracy.

Jednocześnie podjęty został jednogodzinny strajk demonstracyjny, zaznaczając, że o ile w dalszym ciągu firma nie uwzględni wysuniętych postulatów, zostanie proklamowany strajk.

Zaznaczyć należy, że gdyby doszło do tej ewentualności, to wobec całkowitego zelektryfikowania zakładów „Widzewska Manufaktura“ zostałyby one usterkowane.

PROTEZY TWARZOWE, GĄŁKOWE SYST. HENNINGA-LAUBERA. KELLER HENRYK. WARSZAWA, BIELAŃSKA 9 godz. 18—20

Chrześcijański Dom Towarowy.

W mieście naszym przy ul. Zgierskiej 29 (na rożku Rynku Bałuckiego) istnieje jedyny w Łodzi Chrześcijański Dom Towarowy. Firma ta, która urządzona jest wg. wzorów zagranicznych domów towarowych prowadzi wszelką manufakturę, galanterię, gotową odzież, obuwie, chodniki, ceraty itp. Obecnie w firmie „Bławat Polski“ urządzono trzy tanie biale tygodnie, a nadto z okazji trzylecia istnienia swego firma przystąpiła do kupujących 3000 wartościowych premii towarowych. Zwracamy uwagę naszych czytelników na ogłoszenie jednego rodzaju placówki chrześcijańskiej w dzisiejszym numerze pisma naszego.

Faktyczne deklaracje ogłoszeniowe 6 miesięcy w więzieniu za nieprawne inkaso.

Łódź, dnia 24 stycznia

Przed kilku miesiącami na terenie Łodzi czynny był niejaki Jerzy Jaskulski, podający się za wydawcę Informatora Handlowego firm chrześcijańskich. Paskulski zbierał do swego informatora ogłoszenia, pobierał zaliczki. Ponadto Jaskulski zbierał ogłoszenia dla Informatora i Planu m. Łodzi którego wydawcą był Serwiński.

Jaskulski przy okazji sprytnie fałszował deklaracje ogłoszeniowe inkasując za liczki pobrane w imieniu Serwińskiego dla siebie.

Jego własne wydawnictwo, oczywiście, nie ujrzało światła dziennego. Informator Serwińskiego jednak został wydany. Wówczas dopiero okazało się, że Jaskulski należał w sumie ponad 500 zł. już zainkasował.

Wydawca Informatora i Planu m. Łodzi zaskarżył go wówczas do sądu, który w dniu wczorajszym skazał Jaskulskiego na 6 miesięcy więzienia.

CHRONIĆ ZDROWIE!
OLLA
GUM.?
Z NAILEPSZYCH NAJLEPSZE!

WAJSÓWNA PO RAZ DRUGI ZDOBYŁA Wielką Honorową Nagrodę Sportową.

WARSZAWA 24.1. Wczoraj w Warszawie w sali konferencyjnej Państwowego Urzędu WF. i PW. odbyło się pod przewodnictwem wicedyrektora plk. Zielińskiego posiedzenie komisji nadawczej Wielkiej Honorowej Nagrody Sportowej.

Komisja w ciągu kilku godzin dyskutowała nad zgłoszonymi kandydaturami. Jeździeckiej, a Wajsówny, Kiszurny, Kurkowskiej — Spychajowej, Chmielewskiego i

Niedzielną pogodę według Pima.

ŁÓDŹ dnia 24 stycznia. Przewidywany przebieg pogody do wieczora dnia dzisiejszego: w zachodnich i środkowych dzielnicach kraju rankiem miejscami mgły. W zachodnich dzielnicach stopniowy wzrost zachmurzenia z możliwością przelotnych opadów śnieżnych. Nocą lekki mróz, dniem wzrost temperatury do zera. W całym kraju umiarkowane wiatry południowo-wschodnie.

Niezwykła katastrofa tramwajowa TRZY OSOBY RANNE.

ŁWÓW, 24. 1. — Wczoraj wieczorem wydarzyła się we Lwowie katastrofa tramwajowa. Ulicą Grodecką w kierunku ulicy Kazimierza Wielkiego przejeżdżał wóz tramwajowy służbowy, do którego przyczepiona była t. zw. lora. W pewnym momencie wóz wykołcił się i wjechał na wóz wiozący pieczywo. Tramwaj najeżdżał na wóz od tyłu, uszkadzając poważnie jego tylną część. Wóznica spadł z koła do

znając ogólnych potłuczeń Motorowy tramwaj Żukowski doznał wewnętrznych obrażeń i zemdlał w wozie. Zderzenie spowodowało jeszcze jedną ofiarę. Mianowicie niejaka Zofia Chudoba potrącona przez wóz, uderzyła głową o chodnik i doznała prawdopodobnie pęknięcia czaszki. Przerwa w ruchu tramwajowym trwała kilka godzin. Przyczyną wypadku było pęknięcie hamulca w wozie tramwajowym.

W BUDAPEŚCIE

Budapeszt 24. 1. — Wczoraj wydarzyła się tu poważna katastrofa tramwajowa. Starły się dwa wozy. Dwie osoby poniosły śmierć, 11 osób odniosło rany.

3 tysiące drzew upiększy 30 ulic.

ŁÓDŹ dnia 24 stycznia.

Wydział Plantacji Zarządu Miejskiego opracował zamierzenia na rok 1937.

Poza normalnymi robotami konserwacyjnymi w parkach, ogrodach i na skwerach miejskich przewiduje następujące roboty inwestycyjne:

w parku ludowym im. Marszałka J. Piłsudskiego przewiduje się wykończenie rozpoczętej w ubiegłym roku części oraz rozpoczęcie budowy części położonej między ul. 11 Listopada, Al. Unii, ul. Karłową i ul. Krzemieniecką, m. in. mającego powstać w tej części parku Wystawowego, Ogrodu Zoologicznego oraz ogrodu dendrologicznego.

Dalszą rozbudowę ogrodu działkowego na terenach położonych między to-

rem Kolei Kaliskiej a nową trasą Al. Unii, na kolonii im. Montwiłła Mireckiego na Włocławku przy ul. Rokicińskiej. Ogółem rozbudowę ogrodu działkowego przewiduje się na przestrzeni około 20 ha.

Rozbudowę skwerów zieleniców i ogroduk jordanowskich przy ul. Brzezińskiej oraz wzorowego ogrodu jordanowskiego dla dzieci z brodzianką, plażą i pawilone „Kropki Mleka“ w Parku Poniatowskiego, budowę skweru na placu Leonarda i ewentualnej alei wzdłuż ul. Napiórkiowskiej.

Zadrzewienie około 30 ulic, na których zostanie posadzonych ok. 3000 drzew.

Przeniesienie Miejskiego Zakładu Szkółek na Marysin III na teren o przestrzeni około 10 ha.

Pajak i sztuka towaru.

Kronika pogotowia ratunkowego, kradzieży i pożarów

ŁÓDŹ dnia 24 stycznia

— Stanisław Ossowski, robotnik, podczas pracy potknął się i spadł ze schodów ze skrzynią, którą dźwigał doznając licznych obrażeń. Potłuczonego umieszczono w szpitalu Ubezpieczalni.

— Na ulicy Pabianickiej wpadł pod samochód 12-letni Feliks Kolodziejski, zamieszkały przy ul. Sanockiej 42. Karetka pogotowia przewieziono chłopca do domu, a szoferowi sporządzono protokół policyjny.

— 45-letni urzędnik Mieczysław Borman, zamieszkały w Górnym Brusie, przez pomyłkę zamiast lekarstwa wewnętrznego napił się lekarstwa przeznaczonego do smarowania. Zatrutemu udzielił pomocy lekarz pogotowia.

— Bezrobotna i bezdomna 22-letnia Franciszka Zielińska dokonała zamachu samobójczego trując się kwasem solnym. Lekarz pogotowia przewiózł ją do szpitala w Radogoszczu.

— Wczoraj w Wydziale Opieki Społecznej (Zawadzka 11) pozostawiono troje dzieci w wieku 1, 2 i 5 lat. Zostały one przekazane Miejskiemu Domowi Wychowawczemu.

— Na ulicy Zgierskiej w pobliżu Bałuckiego Rynku z wozu Marcina Reinerta z Ozorkowa usiłował skraść sztukę samodzi-

lu wlewanego 26-letni Antoni Pajak, bezrobotny, którego schwytano na gorącym uczynku. Pajaka osadzono w areszcie do dyspozycji władz sądowych.

— W dniu wczorajszym na Uniwersytecie Stefana Batorego w Wilnie odbyły się wybory nowego rektora.

W wyniku pierwszego głosowania wybrany został prof. dr. Władysław Jakowicki, dotychczasowy prorektor, lecz wyboru nie przyjął.

W drugim głosowaniu wybrany został prof. dr. Józef Pytkowski, dotychczasowy prorektor, lecz wyboru też nie przyjął.

W trzecim głosowaniu wybrany został prof. dr. Witold Staniewicz, b. rektor, który wybór przyjął.

Rektor Staniewicz udał się w dniu wczorajszym do Warszawy, celem odbycia konferencji z p. ministrem W.R. i O.P. prof. Świętosławskim.

Niezadowolona połowica.

MAGNES TANCERKI Z 4 PIĘTRA

Na czwartym piętrze mieszka tancerka Lili, która ma takie nogi, że na sam ich widok robi się mężczyźnie gorąco.

Na trzecim piętrze mieszka pani Szpak, która ma takie nogi, że na sam ich widok robi się mężczyźnie zimno. Prócz tego ma pani Szpak jeszcze męża Adolfa.

Jest wiecór. Państwo Szpak wracają do domu. Razem z nimi weszła na schody tancerka Lili. Minęła małżonków i szybko idzie pod górę.

Pan Szpak nie może oderwać oczu od zgrabnych nóg Lili. Zapomniał o żonie, zostawił ją w tyle i stara się nie stracić z oczu czarujących nóg.

— Adolf — syczy żona.

Ale pan Adolf nie słyszy. Zatrzymuje się dopiero przy drzwiach swego mieszkania. Posyła tęskne spojrzenie na uciekającą mi nóżkami, wdycha ciężko i czeka na żonę.

Żona, sapiąc dopada do drzwi.

— Adolf! — zgrzyta zębami.

— Co to ma znaczyć?

— Co?

— Jak ci nie wstyd, idioto, pędzić za no gami?

— Za jakimi nogami?.. Nawet nie zauważyłem.

— To czegoś mnie zostawił w tyle?

— Dlaczego?... No.. no.. widzisz, przez zwykłą grzeczność. Dobrze wychowany mężczyzna, idąc z kobietą schodami, idzie zawsze przodem! A tu światło zgaśnie i trzeba będzie zaświecić? A może coś leży na schodach i trzeba będzie usunąć?

— Nie, mój kochany! — syczy pani Szpak — Ty będziesz zawsze na schodach chodził za mną.

— Jak uważasz? — godzi się pan Szpak. Minęło parę tygodni. Państwo Szpak znów wracają razem do domu. Gdy doszli do pierwszego piętra, na dole rozległy się elastyczne kroki. Pan Szpak zatrzymał się. Spojrzył przez poręcz... Tak. To tancerka Lili.

— Prędejj! — denerwuje się żona — Cze goś tam został?

Ale pan Szpak nie słyszy. Idzie wolniej, tko, daleko za żoną i nie spuszcza oczu z tancerki. Lili minęła go, minęła siłą z obu rzeń panią Szpak i biegnie na górę.

— Czekaj dzikarz! — syczy przez za ciśnięte zęby pani Szpak. — Ja ci dam nogi!

— Czego się czepiasz? — wzrusza ramionami pan Szpak.

— Dlaczego został w tyle?

— Dlaczego? Chciałem cię puścić do przodu.

Pani Szpak zaciska pięści.

— Do przodu więcej nie pójdziesz! Wtyle też nie zostaniesz! Dobrze wychowany mężczyzna na schodach idzie obok kobiety. Rozumiesz?

— Jak uważasz! — zgodził się pan Szpak.

Nazajutrz pan Szpak zeszedł po papierosy. Małżonka czekała w mieszkaniu i dzi wilo ją, że Adolf jakos długo nie wraca. Nagle usłyszała na schodach rozmowę. Pod biegła do drzwi. Przyłożyła ucho.

Jej Adolf szedł schodami z tancerką Lili i wesoło z nią rozmawiał. Minął trzecie piętro. Poszedł z Lili na górę.

Wrócił dopiero po godzinie.

— A masz! A masz! — ryczała małżon ka, waląc go walkiem od ciasta. — Masz to trze, bandyto, lajdaku!

— Czego wymyślasz, psiekrew? — bronił się pan Szpak. — Spotkałem ją na schodach... I... i sama...

— I co sama?

— I sama mnie tego uczyła!

— Czego?

— Że dobrze wychowany mężczyzna, idąc z kobietą schodami, idzie obok niej...

HOJNA OFIARA.

Mądry Aron.

Stary rabin umiera. Miasteczko w rozpacz. Wszyscy swojego rabina kochają niezmiennie. Zebrał się więc żydzi w bóżnicy i po modłach gorących postanowili — starym zwyczajem — ofiarować Bogu część swego życia dla starego rabina.

Na ambonie stanął wywoławca i uroczystym głosem wywołuje ofiary. Ten odda je jeden dzień życia, ów deklaruje dwa dni, inny bardziej gorący wielobiciel cadyka rzuca hojną dłońią tydzień cały. Nagle do bóżnicy wpada Aron — krawiec i woła:

— Oddaję rabinowi lat dwadzieścia.

Wrażenie kolosalne. Jednak ktoś bliski Arona szepnął mu na ucho:

— Oszalałeś? Jakże człowiek może oddać naraz tyle lat swego życia?

— Głupis! — odpowiada Aron, — przecież nie swoje oddałem. Miałem na myśli, że oddaję lat dwadzieścia z życia mojej teściowej, która na moje wielkie utrapienie żyje za długo.

Narzeczona na zapas.

RAZY KOCHAJĄCYCH KOBIET.

Panu Florianowi Klimkowi znudziło się życie kawalerskie, postanowił więc się ożenić. Decyzja wstąpienia w związek małżeński była stanowcza i w tym celu p. Klimek zaręczył się z p. Weroniką Grzybek.

Jednak, jako człowiek przewidujący, chcąc uniknąć wszelkich niespodzianek postanowił się zabezpieczyć i prawie w tym samym czasie zaręczył się również z p. Jadwigą Jagło.

— Zawsze lepiej mieć jedną w zapasie — rozumował. — Jak mnie jedna opuści, albo kipnie, albo mnie znudzi, to stanę i takim sposobem mam pewność, że będę miał z kim iść do ołtarza.

Swój czas, uczucie i pieszczoty dzielił p. Florian równomiernie między obydwie narzeczone, co mu całkowicie odpowiadało, tym bardziej, że lubił rozmaitość kuchni.

Ale przypadek zarządził, że szczęśliwe wybranki p. Floriana dowiedziały się o sobie. Pierwsza dowiedziała się p. Jadzia i od razu poszła do swej rywalki.

— Chłop nas obydwie bajcuje — posta wila sprawę otwarcie. — A takie ciele, co dwie krowy ssie, szczęścia w małżeństwie żadnej z nas nie da. Więc się kłóćcie o niego i upierać przy nim nie warto. Lepiej wspólnymi siłami zbliż łobuzowi głębę.

Panna Weronika przyznała rację i obydwie panie ułożyły wspólny plan działania. Ponieważ tego wieczoru p. Florian miał być u p. Jadwigi, więc ustalono, że ma ona zażądać od niego wyjścia na spacer. Druga narzeczona zaczęła się w bramie i, dopiero gdy zjeżdża w trójkę, panie wspólnymi siłami spuszcza ukochanemu manto.

Tak się też stało. P. Klimkę zjawił się

u p. Jadzi punktualnie i był mocno zdziwiony, że zapasowa narzeczona proponuje mu spacer przed kolacją.

— Może przed tym przekąsem? — zauważył nieśmiało.

— Nie, Florciu! Najpierw się dla apetytu przedziemy.

Gdy znaleźli się w bramie z kąta wysunęła się p. Weronika i p. Florian nagłe stanął w obliczu swoich dwóch narzeczonych.

— Jedyny mój! — oświadczyła p. Weronika. — Za te miłość dożgonną, co mi słu bowaleś, te twoje ukochaną twarz na bite zrazy rozbij! Masz draniu! Masz!

I panna Grzybek rąbnęła ukochanego przygotowanym na ten cel tłuczkiem od kartoli.

— Czego pani mego narzeczonego w zę by bije? — oburzyła się p. Jadzia. — Najpierw trza w ciemię! Żeby ogłuszyć!

— Pani swojego bij w ciemię, a ja swojego w zęby! — podzieliła rolę p. Weronika i po chwili p. Florian leżał na ziemi i, za słaniając się przed ciosami narzeczonych wzywał ratunku. Nadbiegli dozorca, zbiegli się lokatorzy i z trudem wyrwali p. Floriana z rąk kochających kobiet.

Ponieważ koledzy wyperswadowali panu K., że takiej zniewagi, jak wybiecie zębów rawet rodzonym narzeczoną darować nie można, wniosk o skargę do sądu.

Obydwie narzeczone przyszyły razem z godnością wysłuchały wyroku skazującego je na 50 zł. grzywny i wyszły, trzymając się pod rękę.

— 50 złotych duża forsa — powiedziała p. Jadzia, — ale musisz mi pani przyznać, że warto było.

POMYŁKA PANA W MELONIKU.

ZDENERWOWANIE JAKO LEKARSTWO.

Karty, to karty. Bez szczęścia nie się nie robi.

Nawet takiemu specjalście, jak p. Izaak Gołąbek, który zna swoje karty lepiej jak swoją kieszeń, powinęła się noga z braku szczęścia.

Brak szczęścia polegał na tym, że p. Gołąbek się pomylił.

Siedział sobie w pobliżu ogrodu zoologicznego, w towarzystwie kompanów i grał z nimi na przynętę w trzy karty. Bank trzy mał naturalnie sam szef p. Gołąbek, a jeden z jego pomocników bez przerwy wygrywał. Inni pomocnicy kibicowali i wzdychali głośno, żeby zwrócić uwagę przecho dniów.

— Oj to tu się wygrywa! To tu można zrobić majątek.

Kilku przechodniów zatrzymało się i przyglądało się grającym. Szczególnie zain terosowanie zdradzał pan w jesionce i w meloniku. Bankier zauważył to i uśmiechnął się zachwycająco.

— Pan widzi, jak on wygrywa? — wska zał na swego partnera. — Dziś u mnie każ dy musi wygrać. Mnie dziś strasznie nie idzie. I wiesz pan dlaczego?

— Dlaczego?

— Ja mam dziś wyjątkowe szczęście do miłości. Ja nie wiem co to jest? Mnie się dziś każda kobieta przygląda. Ja się coś nagłe zrobiłem apetyczny. Ja dziś już miałem trzy propozycje. I karta się przez to zupełnie odwróciła.

— To poco pan gra?

— Lubie. A po drugie doktor też mnie kazał.

— Doktor?

— Tak. Bo widzi pan, ja cierpię na ob strukcję. Ja czasem przez cały tydzień nie wiem, co to jest ulga. I doktor mnie powie dział, pan się powinien trochę denerwować. Żeby się w panu wszystko trzęsło, to się w panu wszystko porusza i będzie dobrze. Ja próbowałem na różne sposoby. Koledzy mnie bili w głębę, żeby się denerwował... Nic! Mnie to wcale nie denerwuje... Ja so bie kazałem wymyślać. Też nic... Coś mnie wcale nie wrusza... I sie okazało, że tylko gra, tylko hazard mnie robi dobrze... Ja sie cały wtedy trzęsę... Spójrz pan!

I p. Gołąbek zatrząsł się i szczęknął zębami.

— No! — zaproponował trzesąc się. — Może pan chce u mnie wygrać? He pan sta wia?

Pan w meloniku uśmiechnął się dobro du-sznie.

— Trzy.

— Złote?

— Nie! Miesiące kryminału.

Towarzysze p. Gołąbka w porę czmy chnęli, a bankier został, przytrzymany przez pana w meloniku, który okazał się ubranym po cywilnemu policjantem. Ale policja też się czasem myli. Nie trzy, lecz sześć mie sięcy dostał p. Gołąbek.

ROMANTYCZNY MŁODZIEŃC

i praktyczna panna Aniela.

Zajście między panną Anielą F., a panem Zygmuntem K. miało, jak twierdzi p. Zygmun, to romantyczne. Panna Aniela zaś twierdzi, że to było ściśle praktyczne.

Padła deszcz i p. Aniela, jak to się często zdarza, wracała do domu bez parasolki. P. Zygmun, szedł również, ale z parasolem.

I naturalnie, jako człowiek dobrze wychowany, zaproponował samotnej pannie swoje towarzystwo i parasol.

P. Aniela nie odmówiła. Wprost przeciwnie. Była ujmująco grzeczna i miła. Rozmowa potoczyła się bardzo sympatycznie i po chwili p. Zygmun już wiedział, że jego towarzysza nazywa się Aniela, że była u koleżanki, że czekała aż przejdzie deszcz, ale, że nie chciała przejść, więc z braku gotówki na dorożkę, zmuszona jest pleszo i po deszczu „drałowac”.

— Daleko pani mieszka? — spytał p. Zygmun.

— Na Piwnej.

Ponieważ działo się to w śródmieściu więc p. Zygmunowi na myśl o tak długim spacerze zrobiło się nieprzyjemnie.

Ale p. Aniela była wyjątkowo miła, wy jatkowo słodka i nawet — pozwoliła — się wziąć pod rękę, więc rycerski młodzien po stanowią wytrwać do końca.

Po trzech kwadransach znaleźli się wre szcie na miejscu. P. Aniela podała rączkę do pocałowania, lecz pan K. uznał, że to zbyt małe wynagrodzenie za jego trud.

— Panno Anielciu! — oświadczył, — za te sześć kilometrów więcej mi się nale ży. Muszę dostać casusa.

I nachylił się, żeby zamaskować hono rarium. Zamiast jednak casusa, dostał rącz kę w policzek. Pan K. nie obraził się wcale i, sądząc, że jest to tylko prowokująca pieszczota, wziął w swe męskie ramiona pannę Anielę.

Rozległ się krzyk.

— Jak pan śmie! Dureń! Osiół!.. Polic jaaa!

Zjawił się policjant i oszołomionego młodzieńca wylegitymował i w jakiś czas po tym p. Zygmun stanął przed sądem o-

skarżony o napastowanie uczciwej niewia sty.

— Proszę sądu — tłumaczyć — ta pa ni była dla mnie wyjątkowo grzeczna, zaczęliśmy już sobie nawet mówić po imie niu. Całą godzinę się szło i gadało! Sądziłem, że po tak długiej znajomości, casus nie będzie rzeczą drobną. Przecież już byliśmy znajomymi.

— Dlaczego właściwie — zwrócił się sędzia do p. Anieli — zawarła pani z tym panem znajomość?

— Bo miałam nowy kapelusz — spie kła rączka panna A. — Białam się, że mi deszcz zniszczy. Więc musiałam być miła, żeby mnie aż pod sam dom odprowadził.

Wyrok — 20 zł grzywny.

Bridżowa hierarchia.

SŁUŻBIŚTOŚĆ PRZY STOLIKU.

Nigdy, drodzy przyjaciele, nie siadajcie do brydża z generałem. Chyba, że wszy scy trzej będziecie cywilami, a generał tyl ko czwartym. Ale tylko wtedy. Nigdy inaczej. A już niech was ręka Boska broni grać z generałem i porucznikiem od razu.

Właśnie wczoraj miałem ten przypadek i przysięgam sobie, zrezygnować z podob nych okazji na przyszłość.

Było tak. W kasynie trzeciego pułku marynarki konnej był wczoraj wieczorek. Przy okazji brydż. Jak tylko wszedłem na salę, przybiegli do mnie adiutant.

— Doskonale, że pan przyszedł, kocha ny panie Stop! Jest pan świetnym brydżistą zagra pan z naszym generałem. Fenomenal ny gracz, powiadam panu! Jeszcze nigdy nie przegrał u nas ani jednego robra.

Nie lubię tańczyć i chętnie skorzystałem z zaproszenia. Oprócz generała grał też wien radca z ministerstwa kultury i młody porucznik ułanów. Właśnie w pierwszym

robrazie wypadło mi grać z porucznikiem przeciwko generałowi.

Siedzieliśmy. Rozdano karty. Mój poru cznik odezwał się z miejsca „bez atu”.

Generał powiedział: „dwa pik”, a ja i radca spasowaliliśmy.

Porucznik: „dwa bez atu”.

Generał podniósł oczy z nad kart, spoj rzał surowo na porucznika i powtórzył z naciskiem: „dwa pik”!

— Dwa bez atu — rzekł w najlepszej intencji młody ułan.

Generał spiorunował go wzrokiem.

— Panie poruczniku — ożwał się zimno — ja powiedziałem dwa pik. Co pan mó mi?

— Melduję posłusznie, panie generale, że pas — odpowiedział porucznik złamanym głosem.

— Hm. — odetchnął z zadowoleniem generał — gramy więc dwa pik. Co pan ma panie radco?

Okazało się, że radca miał kota w gala recie, jak mówią brydżiści. Generał zachmurzył się znowu, przeliczył kilkakrotnie trzynastkiem ulotek pana radcy i z ciężkim westchnieniem dołożył jakąś trójczynę do swojego króla karo. Porucznik drżącą ręką zaczął szukać w swych kartach.

— Pan mówi bez atu — rzekł groźnie generał — powinien pan mieć asa.

— Melduję posłusznie, że mam asa — wyznał pokornie porucznik.

— Pan puszcza tego króla? — zapytał generał głosem, w którym czaiły się pioru ny.

— Biję, jak psa! — krzyknął z rozpaczą młody oficer.

— Bardzo ładnie, bardzo ładnie — roze śmiał się triumfalnie generał — to nam się wyrobił król dama.

Porucznik rąbnął asem swojego króla i odwrócił w karo. Generał, sapiąc z zadowo lenia, zabił damą i przeszedł treflową dwó czyną na stół. W ostatniej chwili porucznika zaswedziła ręka, żeby dziewczynką trzasnąć ósemkę trefli ze stołu, ale pod groźnym wzrokiem generała schował dziewczynkę z powrotem i oddał pokornie szóstkę.

— Dobra nasza! — zawołał radośnie ge nerał — jesteśmy na stole, gra zrobiona.

Pociągnął ze stołu karo, przebił w re ku porucznikowego waleta i jeszcze sobie wyfortował błotną karo na stole. Rzeczy wiście zrobił dwa pik.

Otarł spoczone czoło i potoczył dumnym wzrokiem po galerii kibiców.

— A co — rzekł z triumfem — można było lepiej zagrać? Przecież, gdybym ina czej grał leżałem bez dwu na mur!

Zgodnym chórem pochwał zaszmęrała galeria.

I co państwo powiedzą? Generał rzeczy wiście nie przegrał ani jednego robra! Ani razu nie leżał! Ani razu nie chybił kontry! Fenomenalny gracz, powiadam państwu!

Ostatni występ donżuana.

Podwójne niepowodzenie.

Bywał na wozie, bywał i pod wozem, ale tak w jednym, jak w drugim wypadku zadzierzał zawsze głowę i jednakowo się uśmiechał — zawsze zadowolony, zawsze triumfujący.

Jakie było zasadniczo jego zajęcie — trudno określić. Zajmował się wszystkim, co mu wpadło pod rękę, ale absolutnie wszyskim: równie dobrze organizował koncerty, jak sprzedawał rolmopsy. Niektóre z tych interesów przynosiły mu ty siące, inne rujnowały go do nitki.

W jednej, jedynej dziedzinie nie opusz czało go powodzenie: u kobiet. Kobiętom podobala się jego pewność siebie, weso łość, zabójczy wasik, dowcip. Mówiono zawsze: „O ten Marewicz — to znany u wodziciel”. Długo się przy jednej nie za trzymywał — zmierzał gdzie indziej, jak tylko osiągnął, o co mu szło.

W podobny sposób postępował z finan sami. Flirt trwał tak długo, jak Marewicz miał jeszcze coś na widoku, potem wtył zwrot i do widzenia.

Był jednak jeden finansista, którego Marewicz oszczędził dotychczas. Była też jedna kobieta, do której nie przypuścił szturmu. Mowa tu o małżeństwie Fajerkow skich. Mąż, również Marewicz, był je go kolegą ze szkolnej ławy i odwiecznym przyjacielem. Od kilkunastu lat żonaty był z przystojną kobietą, młodszą odeń o dwa

ju. Aż tu pewnego dnia, dyrektor jednej huty szklanej zwrócił się doń o wyszuka nie siedemdziesięciu tysięcy długotermino wej pożyczki. Prowizja Marewicza miała wynosić trzecią część całej sumy — opła cało się szukać.

Ale gdzie? W normalnych warunkach Marewicz byłby zakłopotany, zwłaszcza teraz, gdy zbliżał się do sześćdziesiątki...

Nie wiedząc gdzie szukać, zdecydował się poświęcić przyjaciela na ołtarzu intere sów. Trudno, trzeba będzie podoić Fajer kowskiego. Wprawdzie pożyczka była bardzo niepewna (fabryka stała o krok od bankructwa), ale Fajerkowski jest tak bo gaty, że te siedemdziesiąt tysięcy dla nie go nie odegra roli.

Spotkali się z Fajerkowskim w cztery oczy w zacisznej kawiarence. Przez kwa drans gadali o tym i o tym, aż Marewicz wyłożył na stół z czym przyszedł.

— Ech, mój drogi, ja teraz się takimi sprawami absolutnie nie zajmuję. Co chcesz, w moim wieku ma się prawo do odpoczynku. Zresztą i tak moja żona zaj muje się moimi interesami...

Marewicz nadstawił ucha: mowa o ko bięcie, więc coś, co wchodzi w jego re pertuar. Naturalnie, z kobietą trzeba za częć od strony serca. Biedny Fajerkowski będzie bogaty, ale trudno — czego się nie robi dla interesów!

Z początku naturalnie Marewicz ani pisał, o co mu się rozchodzi. Nadszakiwał

pani Fajerkowskiej. Była to dama około czterdziestki, jak to się mówi „fundamen talna”, ale nie otyła, o ładnej, młodej twa rzy i dużych, czarnych oczach, mówiących z ogniem o wymaganiach niebezpiecznego wieku. Fajerkowski tych wymagań wia dać nie potrafił zadowolić, skoro pani ule gła szybko namowom kusiciela i odwie dziła go.

Marewicz był podniecony, dama zde nerwowana. Na ten dzień wystrzelił się, wy perfumował, przybrał swą miłą uwodzie ciela

z odległych czasów.

Jeszcze nigdy tyle mu nie zależało na je dnej kobiecie.

— Ach, ileż cierpiełem przez obecność pani męża. Wciąż był między nami, nigdy nie mogłem się zdecydować...

— Trzeba się było zdecydować, — szepnęła pełna nadziei i niecierpliwości.

— Tak marzyłem, zawsze o siostrzanej duszy, kobiecie, która by mnie zrozu miała...

Zagryzła wargi: jakże długi wstęp! Ma rewicz rozumiał, że trzeba tu szybko dzia łać, jednocześnie jednak poczuł, że sześć dziesiąt lat to nie żarty...

Bąkał jeszcze, ku denerwacji damy, jakieś komplementy, westchnienia, przysię gi i, nie wierząc nawet w powodzenie, wy jechał z ową kwestią pożyczki. Dama wstała:

— Właśnie przypomnia mi pan, że za pomniałam wziąć torebki. Może mi więc pan pożyczyc kilkadziesiąt złotych... Dzie kuję... A co do kwestii owej pożyczki dla huty szklanej, żałuję, ale... zresztą powin nien pan zrobić tak, jak mój mąż — wy cofać się z interesów.

Marewicz zostawił to stać w spokoju.

DZIECKO POLSKIE — W POLSKIEJ SZKOLE

POPRAWY ZBIORKE NA SZKOŁY POLSKIE ZA GRANICĄ

Kobieta zawsze postawi na swoim... Miłość i małżeństwo w centrach kultury starożytnej.

Cechą charakterystyczną obyczajności egipskiej było uprzywilejowanie, a porównaniu z innymi narodami wschodnimi, położenie kobiety egipskiej. Nawet po wyjściu z domu, Egipcjanka rozporządzała swym majątkiem. Nosła nazwę, która znaczyła — „pani domu”. Szło tu o jej własny dom, gdyż mężatka egipska

nie mieszkała razem z mężem,

lecz miała osobne mieszkanie, w którym mąż odwiedzał ją — jako gość.

Panie egipskie wcale nie były zazdrosne. Pozwalały bez sprzeciwu mężowi mieć jeszcze inne żony (nie licząc konkubin). Każda żona mieszkała osobno, a małżonek spacerował od jednej do drugiej.

A jak było z dziećmi? Tę kwestię rozwiązano bardzo prosto: wszystkie dzieci były jednakowo uważane za słubne.

Gorsze, niż w Egipcie, było położenie kobiet w Grecji. Greczynie mogły zazdrościć swym siostrą egipską. Zamknięta w gineceum, kobieta grecka była tam niemal tak samo więziona, jak Azjatki w haremach.

Mężczyzna, będący głową rodziny i obywatel, zazdrośnie strzegł swych praw.

Sparta wyróżniała się kultem nagości. Kwilił tam — nudyzm. Chłopcy i dziewczęta uprawiali tam sporty wspólnie i łącznie — zupełnie nago! Według Likurga miało to być gwarancją dobrych obyczajów. Mieszkańcy innych miast nic o tym nie mówią.

Ta czystość bez wstydu wydawała im się podejrzana.

Jak wyglądało małżeństwo w Grecji? Młoda Atenka, chowana dla małżeństwa, była trzymana w domu. Wychodziła z domu za tego, kogo jej wybrał ojciec, którego, oczywiście nie obchodzili marzenia córki o miłości, lecz „realne” walory przyszłego zięcia.

Wyszedszy z domu ojcowskiego, młoda Greczyna znajdowała nowego pana i władcę w osobie męża. Tak było formalnie. W rzeczywistości, jak wszędzie i zawsze, kobieta, jeżeli nie była głupia, była panią domu i rządziła mężem, posługując się w tym celu bądź umizgami, bądź sprytem, bądź takimi wypróbowanymi środkami, jak ataki nerwowe, potoki łez — lawiny słów. Jako ostatni argument pozostawały — garniki. Przypomnijmy sobie Sokratesa i jego Ksantypę.

Gdy kobieta wiedziała, że czar jej wdziać ków nie działa, uciekała się do teroru. Pod tym względem niewiele się zmieniło od czasów greckich.

Matrona rzymska przedła wełnę, pilnowała domu i czciła męża, jak przedtem, jako panna, czciła ojca. Przez zgórą dwieście lat rozwód istniał w teorii i nikt nie śmiał skorzystać z tego prawa.

Ale powoli kobieta rzymska zaczęła podnosić głowę. Gdy Rzym zetknął się z Wschodem, przykład idący stamtąd okazał się silniejszy od surowych tradycji.

Córka cesarza Augusta była głośną rozpuśnicą, którą ojciec wygnął, aby ukryć swą hańbę. Nie odstraszyło to coraz liczniejszych jej naśladowczyń.

I pod koniec panowania Augusta, Owidiusz mógł powiedzieć, że „Wenus panuje w mieście, założonym przez jej syna, gdzie tylko ta kobieta jest cnotliwa, na którą się nikt nie łakomi”.

Od matrony z pierwszych czasów republiki do rozpustnicy z okresu cesarstwa Rzymianki przeszły długą drogę...

Królowa Elżbieta nie posiada pełnych praw monarchini.

Małżonka króla angielskiego, mimo, że nosi nazwę królowej, nie posiada w całej rozciągłości praw monarchini. Według konstytucji, królowa angielska nie jest osobą równorzędną panującemu, lecz jego pierwszą poddaną. Dawniej królowa-małżonka nie miała swego dworu. Dopiero za Wilhelma IV, który panował od 1830 do 1837 roku, przyznano królowej prawo własnego dworu. W ostatnich dziesiętkach lat zniesiono jedno z podstawowych ograniczeń prawa królowej, nie pozwalające jej brać udziału w aktach państwowych obok męża. Król Jerzy V przy wszystkich uroczystościach państwowych pokazywał się stale w towarzystwie królowej. Sprzysiężenie przeciwko królowej uznane jest przez ustawo-

dawstwo angielskie za zdradę stanu jedynie za życia króla. Po jego śmierci stanowisko prawne królowej jest równorędne ze stanowiskiem każdego obywatela. Wprawdzie królowa-wdowa może być skazana jedynie przez izbę lordów, każdy obywatel może ją jednak pozwać przed sąd zwykły. Króla nikt nie może pociągnąć do odpowiedzialności za długi, królową każdy.

Prawodawca angielski, który ustanowił ten przepis przed kilku wiekami, wyszedł z założenia, że król, zajęty rządami krajem, nie może wglądać w gospodarkę dworu. Co innego królowa, która nie jest obciążona odpowiedzialnością za rządzą krajem, i dlatego w pełni odpowiedzialna jest za bieg spraw finansowych własnych i związanych z jej dworem. Królowa nie sprawuje rządów — może natomiast w wyjątkowych wypadkach, jako plenipotentka króla, co musi być wyraźnie zaznaczone, zastępować nieobecnego monarchę. Ze śmiercią króla ginie większość praw królowej, która z wyzn. tronu zstępuje do poziomu poddanych Jego Królewskiej Mości. Swoboda jej jest w jednym wypadku nawet bardziej ograniczona, niż każdego przeciętnego obywatela. Królowa-wdowa nie może wyjść po raz drugi za mąż bez uzyskania zgody nowego króla.

Mimo tych przepisów, królowa-wdowa nawet po zgonie męża zachowuje w pełni autorytet moralny, jaki umiała zdobyć za życia monarchy, co widzimy na przykładzie królowej Mary, wdowy po Jerzym V.

POGODNY LIST.

Ironia losu!.. W mroźny ranek, gdy twarze prawie w kamień krzepły, zbiegły listonosz — goniec miły, do rąk mi oddał liścik ciepły.

Zgadnij zgadula — nie odgadniesz, ani od cioci z Argentyny, albo od wujcia, że już kłapał, ani od ślicznej mej dziewczyny...

Liścik był zwykły i nie pachniał słodkim zapachem primavery, mimo to dreszczem mnie przeniknął, bo go wysłano aż z... Madery.

Kolega pisze, że w Funchalu rozkwitły migdałowe gaje, że pełno kwiecica, a na rynku kupuje mesble i papaye...

Ze tyle słońca jest w okolo, że wczoraj złowił ktoś rekina, że Ignatowicz to jest zero z całym zapasem swoim wina...

Pisze, że poznał jakieś „bóstwo”, które nazywa słodką Almą, że się całują przy księżycu pod taką wielką, wielką palmą...

Ze ma oczęta niby węgle, że go zachwyca swą osobą i że się boi, iż przez niego może być także małe... bobo.

Dalej mi pisze, że przedwczoraj, kąpał się w falach Atlantyku, że Maderzanki są jak łanie, na plaży zwłaszcza pełne szyku.

Pogoda pono nadzwyczajna, ocean pieści gór podnóże, pachną ogrody wśród will małych... że się czerwienią wszędzie róże!..

Na list kolegi dziś odpiszę z żalu rwąc z głowy wszystkie włosy, że u nas także się czerwienią, ale przeważnie z mrozu... nosy.

ROM.

SAMOCHÓD NA RUCHOMEJ JEZDNI REGULOWANIE MOTORU.

Fabryki samochodów, zanim swoje produkty puszcza w handel poddają je licznym próbom. Między innymi wypróbowuje się motor pod tym względem, przy jakiej szybkości pracuje najbardziej ekonomicznie, t. zn. przy jakiej prędkości zużywa on na wykonanie pewnej pracy najmniejszą ilość benzyny. Z zagadnieniem tym może mieć do czynienia w swej praktyce automobilista, gdy, znalazłszy się na szosie w pewnej odległości od najbliższego źródła benzyny, stwierdzi, że zapas benzyny, w jaki jego wóz jest wyposażony ma się ku końcowi. Powstaje wtedy pytanie, czy ma pędzić na pełnym gazie, aby jaknajprędzej dotrzeć do stacji benzynowej czy też ma jechać pomalutku, aby z biegiem czasu jak najmniej benzyny zużywać.

Przy t. zw. regulowaniu motoru, przy którym stwierdza się, przy jakiej szybkości motor samochodu działa najekonomiczniej posługują się niektóre fabryki t. zw. ruchomą jezdnią. — Jezdnia taka przedstawia się jako taśma wyłożona deszczułkami, dająca się nawijać na bęben. Otóż samochód ustawia się na takiej jezdni i przycocowuje się go linami lub łańcuchami do pali, tak

iż nie może on ruszyć się z miejsca. Gdy motor zostaje puszczonej w ruch koła wozu zaczynają się kręcić, lecz nie ruszają z miejsca samochodu, ale wprawiają w ruch ruchomą jezdnię, na której spoczywają. Odpowiednie przyrządy mierzą przy tym pracę, jaką motor wykonywa, a równocześnie mierzy się też zużyta ilość benzyny, skąd ustala się następnie, przy jakiej szybkości motor zużywa najmniejszą ilość benzyny dla wykonania danej pracy.

PODSŁUCHANE OBIECANKA — CACANKA.

Na estradzie stoi śpiewaczka i śpiewa okropnym głosem: „Poleć daleko za morza”...

Z widowni odzywa się głos: — Obawiam się, że pani tylko tak obiecuje.

UPRZEJMY.

— Niechże pan przestanie, pan wcale nie umie tańczyć. — A pani sądzi, że gdybym umiał, to bym tańczył z panią.

D. L. AMES Purpurowa maska

Powieść współczesna.
Przekład EUGENIUSZA BALUCKIEGO

STRESZCZENIE.

John Sixsmith przybył do Tangeru, aby śladzić przyczynę tajemniczej śmierci swego przyjaciela, kapitana Beazleya Yorka. — Sixsmith spotkał w hotelu niespodzianie piękną i młodą milionerkę, Magdalene van Winkle, w której oddawał był zakochany. Podczas śledzenia tajemniczej bandy, podejrzanej o zabójstwo Yorka poniósł śmierć młody Thorne. Sixsmith razem ze studentem Palmerem wykryli siedzibę bandy przemysłowców Yakuna w starej twierdzy nadmorskiej. Naelektryzowane druty w podłodze groziły śmiercią niepożądanym intruzom.

Wreszcie nadeszli zdysznani Nils i Atkins. John pomógł im wciągnąć skrzynię do tylnej części wozu.

— Siadać! — rozkazał.

Łagodnie, lecz stanowczo odsunął Magdalene od kierownicy, zajmując jej miejsce, za nim się wciągnął Palmer.

Panna van Winkle już przed tym ustawiła samochód w kierunku Tangeru, Sixsmith tylko zwolnił hamulce i dał gaz. Potężna maszyna od razu poderwała.

Wystrzał rewolwerowy oznajmił uciekającym, że przeciwnicy już się zorientowali w sytuacji. Na kilka metrów przed wozem z powierzchni drogi wytrysnął mały obłok kurzu — był to drugi strzał. Za raz po nim rozprysnęła się kula o kamień przydrożny.

Jedną ręką John objął dziewczynę za ramiona nic nie mówiąc wciągnął ją na spód samochodu między sobą a Palmerem.

— Uwaga, Dick — powiedział — Jeśli koniecznie zechce wyleźć, to niech pan ją grzmiotnie po głowie kluczem francuskim.

— Czułego narzeczonego sobie wybrałam... — westchnęła na dole skulona dziewczyna.

Strzelanina nie ustawała. Sixsmith jechał z szybkością na jaką tylko pozwalała fatalna droga. Zostawił już za sobą sporo kawał i John się obawiał tylko, by ja-

kieś poważniejsze uszkodzenie ich nie uderuchomiło.

Lecz samochód zachowywał się bez zarzutu: na drugiej szybkości wspinał się na strome zbocza, kołysał się gwałtownie, podskakiwał na wybojach, ślizgał się, zażuwał — jednak potężny motor pracował z dokładnością dobrego zegarka, podwozie opierało się skutecznie straszliwym i podstępny zamachom na całość, a mistrzowskie prowadzenie ochraniało wóz przez stoczeniem się do rowu.

Wjechali wreszcie na szczyt wzgórza i choć strzały umilkły, Sixsmith z karkołomnym pośpiechem sprowadził Hispano-Suiza na dół na drogę do El Menar i zwolnił tempo, gdy przelecieli przez pustą ulicę główną śpiącej wioski.

Tak się odsadzili od prześladowców, że mogli się nie obawiać pogoni — tylko samolot mógł ich dopędzić.

Sixsmith odwrócił głowę. Ujrzał blade twarze trzech marynarzy, trzymających się kurczowo skrzyni, która zajmowała sporo miejsca w tylnej części samochodu.

— Można już wyleźć? — zapytał z dołu nieśmiały głosik.

Palmer pomógł Magdaleni i usadowił ją między sobą a Johnem.

— Umiesz prowadzić maszynę, Sixy — powiedziała z podziwem, to ci musi

przyznać najgorszy wróg. Zdaje się, mam parę złamanych żeber, ale po za tym by to bajecznie... Czy nie można zwolnić trochę, abyśmy się przypatrzeli pięknym widokom?

Sixsmith był bardzo rozgniewany. Nie spodziewane zjawienie się Magdaleny na polu walki przeraziło go głęboko, przeraziło więcej, niż to mógł wyrazić słowami — wszak dokładał wszelkich starań, by ją wyłaczyć z rozgrywki między sobą a tajemniczym panem Yakunem. Jej nagłe wniknięcie się zmieniło gruntownie sytuację, ponieważ John był przekonany, że ze msta herszta bandy sięgnie każdego, kto mu stanie na drodze, bez względu na wiek i płeć.

Dreczęła go obawa, która zagłuszyła wszystkie inne uczucia — obawa mężczyzny o ukochaną kobietę.

— Wiesz, Maedi, że właściwie uratowałaś nam życie? — zapytał nareszcie.

Spostrzegł, że była blada jak płótno. Położyła mu dłoń na ramieniu, rozchyliła wargi, lecz nie wypowiedziała jednego słowa. W oczach miała łzy.

Silne wzruszenie zatamowało mu oddech. Przełknął kilka razy, zanim odzyskał mowę.

— To było bardzo miłe z twojej strony i bajecznie rozumne... — mruknął za kłopotany.

— Słuchajcie, drodzy państwo — wtrącił Dick. — Skończy się na tym, że zechcecie mnie wyrzucić, bo wkrótce zacznie wam przeszkadzać...

— Byłby to wcale niezły pomysł! — uśmiechnął się John.

Magdalena położyła na chwilę dłoń na trzymającej ster ręce narzeczonego i uściśnęła ją lekko. W to dotknięcie włożyła najsilniej nurtujące w niej uczucia.

— Powiedz mi, Sixy, co jest w tej skrzyni? — zapytała następnie. — Umieram z ciekawości.

— I my też umieramy! — roześmiał się John. — Kilka minut cierpliwości, a wszyscy się dowiemy.

Ujechali jeszcze parę mil. Sixsmith po puścił wodze wyobraźni. Przesuwały mu się dziesiątki szalonych myśli, a wszystkie się sprowadzały do jednego palącego pytania — czy zawartość skrzyni wyjaśni wreszcie tajemnicę działalności Yakuna i jego bandy?...

Głośny śmiech Palmera wyrwał go z zadumy.

— Wie pan, Sixy? — zawołał. — Wyobraź sobie miny zacnego towarzysza w Kalaa, do którego pan van Winkle dzwoni co kwadrans i opowiada, że my do tej pory siedzimy w kasynie i zgrywamy się w ruletę!...

(D. c. n.)

Paryż przed światową rewią zdobyczy cywilizacyjnych. 38 bram wejściowych prowadzić będzie na plac wystawowy

Paryż, w styczniu.

W herbie miasta Paryża znajduje się okręt, a pod nim napis łaciński, wyrażający wiare, że

okręt nie zatoni.

I rzeczywiście, pomimo burz, które od stuleci przechodzą nad Francją, okręt nie tonie.

Ostatnio znów była na okręcie panika. Prasa francuska a za nią i angielska uderzyła na alarm. „Niemcy zajmują Marokko!” Zdawało się, że przynajmniej nastąpi drugi Agadir. Popłoch udzielił się wszystkim. Ale trwał krótko. Okazało się bowiem bardzo szybko, że brać dziennikarską skoncentrowaną blisko terenów objętych wojną hiszpańską, a więc w Casablancie, Gibraltarze i Tangierze, puściła tę wiadomość na podstawie pewnych „on dit”. Dzisiaj już każdy wie, że było w niej 50% prawdy i

tylże przesady.

Poza polityką na pierwszym miejscu znajduje się w prasie i opinii troska o wystawę. Rząd francuski i miasto Paryż przeznaczyły na nią 654 miliony franków subwencji, z czego jednak 300 milionów nie zmarnuje się, gdyż pójdzie na pewne roboty budowlane, które pozostaną na zawsze i będą stanowiły

ozdobę miasta.

Do nich należy nowe Trocadero, Muzeum Sztuki Nowoczesnej na Avenue de Tokio, park wzdłuż Sekwany i szereg robót podziemnych. Resztę zaś muszą pokryć wpływy od zwiedzających. Bo propaganda pro pagandą, ale pieniądze — pieniądźmi.

Roboty wrą w całej pełni. 5000 robotników uwija się na przestrzeni prawie 100 hektarów nad budową 50 pawilonów zagranicznych oraz 160 przemysłowych. Na przestrzeni 7 i pół kilometra, stanowiących obwód terenu wystawowego, buduje się 38 bram wejściowych, do których doprowadzone będą specjalne linie miejskich środków komunikacyjnych.

Ambicja Francji i jej prestige wymagają, aby wystawa się udała pod każdym względem. A przede wszystkim, aby miała dużą frekwencję cudzoziemców. Powstał więc obecnie projekt wprowadzenia na czas wystawy

specjalnej waluty

franka wystawowego niższego o 15 — 20 proc. od normalnego. Pomysł zdaje się

szczęśliwy. Doświadczenia innych krajów, które wprowadziły u siebie specjalną walutę dla turystów, jak Italia, Niemcy, Szwajcaria, Węgry, Jugosławia i Rumunia, wykazało, że jest to duża atrakcja. Francja sama przez się jest dla turystów, szczególnie angielskich i amerykańskich, wielką atrakcją, gdy więc obecnie wobec dewaluacji franka wprowadzi się jeszcze dodatkowo we ulgi pieniężne na czas wystawy, to można się spodziewać, że w lecie na ulicach Paryża słyhać będzie częściej angielski niż francuski.

Już dzisiaj wobec obniżenia wartości franka, co bardzo niewiele wpłynęło na podniesienie się cen, liczba turystów we Francji powiększyła się znacznie. Pociągi odchodzące na południe przepelnione. Riwiera dawno nie miała tak świetnie zapowiadającego się sezonu, jak w tym roku.

Przeważnie Anglicy, Amerykanie, Holendrzy i Szwedzi, t. j. ci, którym do wyjazdu nie przeszkadzają ograniczenia dewizowe. Południowe słońce, błękit morza, eleganckie kobiety, wesoły charakter miesz

kańców,

najlepsze wino,

no i taniść jakiej nie znano we Francji od czasów załamania się franka w 1924 r., kiedy frank doszedł do wartości 2 centów amerykańskich.

Dzisiaj na Riwierze można otrzymać pokój w doskonałym hotelu z całodziennym utrzymaniem już za 40 franków (10 złotych). Dla cudzoziemców jest to rewelacja. Bo czego może się spodziewać Amerykanin za dwa dolary? Jeżeli szuka słońca i morza, musi jechać do Palm Beach, na Florydę. A tam podczas sezonu zimowego musi płacić w przyzwoitym hotelu za sam pokój 8 — 10 dolarów. Jeżeli chce spędzić tylko miesiąc, opłaca mu się wydać 100 dolarów na bilet okrętowy i przyjechać do Francji. I dlatego towarzystwa okrętowe również spodziewają się doskonałych interesów w tym roku. Jednym słowem, wszyscy zaczynają zapominać powoli o kryzysie i mówią sobie, że mimo wszystko „la vie vaut qu'on la vive!”.

M. T.

Ewakuacja mieszkańców 14 wsi Budowa fortyfikacji nad Renem.

Strasburski dziennik „La Republique” ogłasza ważną wiadomość, która brzmi: „Generalny sztab niemiecki rozkazał wszystkim mieszkańcom wiosek w powiatach Baumholder i Meisenheim opuścić swe domostwa. Ludność ta przeniesiona będzie w inne miejscowości”.

Baumholder i Meisenheim znajdują się na południowy zachód od Bingen i zajmują obszar wzdłuż Renu od Nahe do Kreuz

nach. Cały ten obszar przeznaczony jest na wielkie budowle fortyfikacyjne wzdłuż tej części Renu.

Ludność z tych 14 wiosek przeniesiona zostanie do prowincji Mecklemburg-Schwerin, gdzie otrzymała budynki i grunty w zamian za oddane na cele wojskowe.

Ostateczny termin opuszczenia tych wiosek wyznaczony został na 24-go lutego br.

— O: —

Zbrodnia w wozie mieszkalnym. KTO ZAMORDOWAŁ SAMOTNIKA?

W Tourcoing nocy onegdajszej dokonano okrutnej zbrodni w okolicznościach

niezwykłe tajemniczych.

77-letni Piotr Dreelinck, zamieszkały samotnie w wozie mieszkalnym stojącym pod murem fabryki, Hauffely na pograniczu gminy Wattrelos, został znaleziony martwy i na wpół nagi pod wozem. Na schodach wiodącym na wozu znaleziono ślady krwi, a w całym mieszkaniu nieład świadczący o tym, że wewnątrz rozegrała się zacięta walka między napadniętym a jego napastnikiem.

Na miejsce zbrodni wyjechały władze śledcze. Piotr Dreelinck odznaczał się nie zwykłą oryginalnością. Wolał żyć zupełnie sam, nie utrzymując żadnych stosunków z żoną i rodziną. Nie miał także sto sunku z obcymi ludźmi. Żył jak niedzwarz w opuszczeniu i brudzie. Jedynie zamieszkały w pobliżu robotnik Karol Winandy, przynosił mu co rano, przed udanym się do fabryki, trochę ciepłej kawy na śniadanie. On to właśnie odkrył zbrodnię i zawiadomił policję.

Prawdopodobnie zbrodnia miała na celu rabunek, gdyż Dreelinck otrzymał podobno w tych dniach 7 i pół tysiąca franków, tytułem procentów od kapitału. Być może, że zbrodniarz zlakonił się na te pieniądze. Śledztwo trwa.

POD JARZMEM PRZYSIĘGI

Powieść

plóra Heleny Lipkowskiej

ROZDZIAŁ I.

Nareszcie! Po blisko dwudziestominutowym oczekiwaniu tramwaj nadszedł i Ewa lekko wskoczyła na stopień. Z trudem przepychała się przez zwarty tłum za tłaczący pomost i weszła do środka wozu.

I tu też nie tylko nie było miejsca siedzącego, ale nawet stać było trudno. Ewa czuła się rozdrażniona: trawiła ją niecierpliwość naszkicowania projektu do pracy, jaki zrodził się w jej głowie podczas zwiedzania wystawy w Zachęcie, a długie oczekiwanie na przystanku tramwajowym zdenerwowało ją do ostateczności.

— Przepraszam panią! —

Z bólu syknęła mimo woli i obrzuciła niechętnym spojrzeniem z pod zmarszczonych brwi niezgrabiaszka, który nastąpił jej na nogę.

Zaczerwieniona twarz i wyraz jasných oczu młodego człowieka, sprawcy tego wypadku, wyrażały takie przerażenie, że mimo woli uśmiechnęła się.

Odpowiedział jej uśmiechem i rozradowany zawołał nagle:

— Miejsce, o tu przy oknie, niech pani siada. —

Podziękowała mu skinieniem głowy i usiadła.

Patrzyła przez okno nic nie widząc, cała zatopiona w swych myślach. Tak, ta postać na obrazie Wiewiórskiego przypominała tanagryjskie statuetki. W pochyleniu głowy było coś, czego na próżno od

szeregu tygodni szukała dla swojej tancerki. Mimo woli przebiegała palcami, jak gdyby ugniatając posłuszny wosk, w myśli pieściła kształty, które tworzyła.

Gwałtowny wstrząs rzucił ją naprzód, tak, że rękami oparła się o swoje vis à vis. W tramwaju powstało zamieszanie. Ludzie wstawali, wspinali się na palce, by przez ramiona i głowy sąsiadów dojrzeć przyczynę wstrząsu i zatrzymania wozu.

— Co się stało? — Panie konduktorze, czy jakiś wypadek? — pytano ze wszystkich stron.

Konduktor zeskoczywszy ze stopni wyjrzał na ulicę i powróciłszy po chwili idąc wzdłuż wozu z uśmiechem flegmatycznie uspokajał pasażerów.

— Zaraz ruszamy, dorożka zderzyła się z taksówką, ale wypadku z ludźmi nie było.

Ewa powróciła do swoich myśli.

Tramwaje, idące w przeciwnym kierunku, jeden po drugim miały zatrzymane wóz. Z okien wylazły zaniepokojone zbogie twarze pasażerów.

Nagle drgnęła i z kurczowo zacisniętymi na kolanach rękami, cała pochylona naprzód, patrzyła rozszereżonymi strachem oczyma na mężczyznę, wyglądającego z pomostu zatrzymanego się obok wozu.

— On, Boże mój, on tu... —

Serce jej podeszło do gardła i poczuła, że braknie jej tchu. Instynktownie podniosła rękę do szyi, myśląc jednocześnie: — Uciec, mieć tylko siły, by uciec!

— Czy pani słabo? — usłyszała głos młodego człowieka, tego samego, który wskazał jej przed chwilą wolne miejsce.

Potrząsnęła głową, próbując się uśmiechnąć, jednocześnie odetchnęła głęboko.

Wagon ruszył. Rzuciła jeszcze raz wzrokiem w kierunku tamtego tramwaju i spotkała się ze wzrokiem mężczyzny.

Nie mogła mieć już żadnych wątpliwości: to on! W ułamku sekundy spostrzegła zdumienie malujące się na jego twarzy i ruch, jaki wykonał, jak gdyby w zamiarze wyskoczenia.

— Uciec, ach Boże, byle uciec!

Podniosła się i przecisnęła się gorączkowo ku przodowi.

— Co pani robi? Ostrożnie! — posłała swój głos na pomoście, czyjeś ramie próbowało ją powstrzymać, ale już była na stopniu i bez chwili wahania skoczyła na jezdnię. Zachwiała się, ale odyskawszy szybko równowagę, przebiegła ulicę i rozejrzawszy się wolno, biegła dalej w kierunku najbliższego postoju taksówki.

Rzuciła adres szoferowi i zatrzasnęła za sobą drzwiczki wcisnęła się w głąb pojazdu. Serce jej waliło młotem. Czy on ruszy nareszcie? Zdawało się jej, że szofer wieki całe wprowadza w ruch maszynę. Westchnęła gdy samochód ruszył, i dopiero wówczas przyszła reakcja: poczuła takie osłabienie, że wyciągnęła nogi przed siebie, jechała wpół leżąc z przymkniętymi oczami. Robiła rozpaczliwie wprost wysiłki, by nie myśleć, ale wspomnienia cisnęły się natrętnie, wywołując przed oczami wyobraźni obrazy przelotności, niegdyś tak drogie i zdawało się nadludzkim wysiłkiem woli na zawsze wyrugowane z pamięci.

— Bob, Bob... wyszeptała drżącymi wargami i poczuła słony smak łez, spływających po jej policzkach.

I w jednej chwili zdała sobie sprawę, że cały gmach spokoju i równowagi, tak mozolnie wznoszony, był tylko karcianym domkiem, który runął za pierwszym podmuchem.

— Co będzie, jak z tym żyć? Skąd wziąć siły do dalszej walki? Ach Boże, Boże, Boże!...

Taksówka zatrzymała się. Machinalnie wyjęła z torebki portmonetkę, zapłaciła szofera i jak automat ruszyła przed siebie. Na każdym zakręcie schodów musiała przystanąć, by uspokoić bicie serca, które nieznacznie jej dokuczało. Ledwie dowołała się do drzwi mieszkania Orskich na drugim piętrze.

Podniosła rękę do dzwonka lecz tknięta nagle myślą opuściła ją.

— Po co było uciekać? Gonić jej przecież nie będzie, jeżeli przed pięciu laty sama... A jeżeli zechce przekonać się, że ma na nią zawsze ten sam wpływ? Jeżeli zechce, to na pewno nie cofnie się przed niczym.

Ruchem pełnym znużenia podniosła znów rękę i tym razem zadzwoniła.

— Czy pani w domu? — zapytała słuchając, która otworzyła jej drzwi.

— W domu, proszę pani, w gabinecie pana.

Poprawiając przed lustrem włosy zauważyła, że jest trupio blada. Podniosła rękę do policzków z zamiarem natarcia ich dla wywołania przypływu krwi, lecz i ten wysiłek wydał się jej nadto męczącym i zaniechała go.

Zastała kuzynkę przy biurku męża, tak zatopioną nad korektą jakichś maszynopisów, że musiała dotknąć jej ramienia, by zwrócić na siebie uwagę.

Anna Orska spostrzegłszy Ewę powstała z radosnym okrzykiem:

— Ewo, cóż za niespodzianka! Nic nie wiedziałam, że przyjechałaś tu! Dawno jesteś w mieście? — Uściśnęły się serdecznie.

Ewa zawałała się chwilę po czym patrząc z nieco zażenowanym uśmiechem na kuzynkę:

— Przed tygodniem.

— I dopiero dziś przychodzisz? Ach, jaka niedobra!

— Miałam bardzo dużo interesów, Ani! i wierzę mi naprawdę bardzo mało czasu, a przecież przyjechałam tu na dłużej, więc wiedziałam, że powetuję sobie tę zwłokę.

Ania pogroziła jej palcem.

— No, pamiętaj, że daruję ci jedynie pod warunkiem, że poświęcisz nam teraz trochę czasu. Ale ty źle bardzo wyglądasz maleńka, co ci dolega?

Ewa wstrząsnęła dreszcz, spuściła oczy.

— Może trochę przepracowania. Przyjechałam do ciebie z wielką prośbą: czy mogłabym zamieszkać u was, czy nie zrobiłoby to wam wielkiej różnicy?

— Czyż można o to pytać? Oczywiście nie, że zarówno dla mnie, jak i dla Jurka i mamy, nie może być większej radości, jak gościć cię pod naszym dachem? A gdzie są twoje rzeczy?

Ewa wymieniła hotel.

To musisz zaraz po obiedzie pojechać tam, spakować się i przemieścić do nas. Ale siadaj kochana, rozmawiamy stojąc, a ty wyglądasz naprawdę na bardzo zmęczoną. Poczekaj tu chwilę, a ja każę Julce przygotować pokój dla ciebie.

— Ani!... Ewa spuściła oczy — czy będziesz mogła postać do hotelu po obiedzie Julcie, ażeby spakowała i przywiozła tu moje rzeczy?

Anna spojrziała z pewnym zdziwieniem na Ewę — wiedziała, jak kuzynka dbała o porządek swych rzeczy, jak bardzo nie lubiła, gdy ktokolwiek ich dotykał.

— Ależ naturalnie — odrzekła — obojętne mi tylko, że Julcia przy swym rozrządzeniu może coś zapomnieć, słowem nie dogodzić ci.

— Ależ nie — zaprzeczyła żywo Ewa, czując jak się rumieni.

d. c. r

